

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/283/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113232506
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8113232506.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Gabriely Világiovej v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, P.O.BOX 205, proti žalovaným: 1/ E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. 7, J., 2/ F. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. P. 9, J., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. legionárov 5, Prešov, právne zastúpeného JUDr. Igor Šafranko, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, Svidník, o zaplatenie 7679,41 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu prešov č.k. 9C/30/2014-125 zo dňa 28.05.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS na účet JUDr. Igora Šafranka náhradu trov odvolacieho konania za právne zastúpenie v odvolacom konaní vo výške 294,88 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol. Vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v prospech jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 914,78 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

V odôvodnení uviedol cit.: „Návrhom došlým súdu dňa 07.11.2013 sa žalobca domáhal na žalovaných zaplatenia sumy 7679,41 € s prísl. spočívajúcim v úroku z omeškania.

Súd vo veci pojednával dňa 28.05.2015 v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu (ktorí svoju neprítomnosť ospravedlnili), vykonal dokazovanie obsahom spisu a zistil nasledujúce:

Dňa 19.02.2009 bola medzi Slovenskou sporiteľňou ako veriteľom a žalovanou 1. ako dlžníkom uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. 0504914025, na základe ktorej, veriteľ poskytol dlžníkovi úver

vo výške 8200 €, ktorý mal byť splácaný mesačnými splátkami vo výške 126,28 € od 21.03.2009, pričom konečná splatnosť úveru bola stanovená na deň 21.01.2016.

Za splnenie dlhu žalovanej 1. sa zaručila žalovaná 2.

Pohľadávka z predmetného úveru bola na základe zmluvy zo dňa 28.03.2013 o postúpení pohľadávok postúpená zo Slovenskej sporiteľne na žalobcu.

V rámci dokazovania súd oboznámil listiny predložené žalobcom, ktoré mali preukazovať výšku ním uplatneného nároku.

V rámci predložených listín sa nachádza aj „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 20.02.2013, doručené žalovanej 1. dňa 04.03.2013 a žalovanej 2. dňa 07.03.2013.

Z dôvodu obdobnosti prejednávanej veci s inými vecami vedenými na tunajšom súde, vyzval súd žalobcu listom zo dňa 15.04.2015, aby súdu preukázal, že pri postúpení pohľadávky bol dodržaný § 92 ods. 8 zákona o bankách a preukázal doručenie týmto ustanovením vyžadovanej výzvy žalovanému.

Žalobca na predmetnú výzvu súdu nereagoval.

Súd teda musel prvotne riešiť, či žalobca je vo veci aktívne vecne legitimovaný, a či teda na základe postúpenia platne nadobudol pohľadávku, ktorú uplatňuje na zaplatenie v tomto súdnom konaní.

Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka - ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. V súvislosti s postúpením pohľadávky sa zvykne postupník odvolávať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Obo210/01 publikované v periodiku Zo súdnej praxe pod číslom 66/2003, ktorého právna veta znie: „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku, skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení.“

V tejto súvislosti procesný súd ďalej potrebuje uviesť, že Najvyšší súd SR v novšom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/76/2007, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu pod č. 46/2009 uviedol, že: „Z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca ale dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi síce neoznámil, avšak postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukázal. Na takého rozlišovanie v postavení dlžníka nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Z uvedeného ustanovenia však nemožno činiť záver, že dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.“

V ustanovení § 526 a ani na inom mieste Občiansky zákonník nerozlišuje takéto dve postavenia dlžníka z hľadiska jeho možnosti namietat' neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky.

Najvyšší súd ďalej uviedol, že v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. o jej splnenie, kedy postúpená pohľadávka nie je ešte uhradená, je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona a od počiatku sa na dotknutý právny úkon hľadí, ako keby nebol urobený. Odlišný prístup by znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov.“

Ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky stanovuje nasledujúce podmienky:

- a) klient nesplnil riadne a včas, čo i len časť svojho splatného záväzku voči banke,
- b) omeškanie klienta trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní,
- c) na zaplatenie omeškaného peňažného záväzku bol klient písomne vyzvaný.

Súd má za to, že výzva, ktorá je uvedená v § 92 ods. 8 zákona o bankách vo vete prvej, nie je právnym úkonom. Znamená to toľko, že platnosti alebo neplatnosti tejto výzvy sa nemožno domáhať v konaní pred súdom. Ide o tzv. faktický úkon, ktorý je však nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky. V prípade, ak tento faktický úkon vykonaný nebol, neplatným bude následný právny úkon.

V prejednávanej veci listom zo dňa 20.02.2013 došlo 04.03.2013 ako dňom jeho doručenia dlžníkovi - žalovanej 1. k zosplatneniu úveru a strate výhody splácať úver v splátkach. Podľa tohto listu dlžná suma predstavovala výšku 7946,03 € a mala byť zaplatená do 10 dní odo dňa jeho doručenia (do 14.03.2013). Nasledujúcim dňom nastávalo omeškanie dlžníka - žalovanej 1.

Až v prípade, ak by toto omeškanie trvalo 90 kalendárnych dní a to napriek písomnej výzve banky adresovanej dlžníkovi - žalovanej 1. a upozorňujúcej na omeškanie, mohla banka podľa § 92 ods.8 zákona o bankách pristúpiť k postúpeniu tejto pohľadávky na inú osobu.

Okrem nepreukázania upozorňujúcej výzvy je zrejmé, že nebola dodržaná ani podmienka 90 - dňového omeškania, keďže zmluva o postúpení pohľadávok mala byť uzavretá už dňa 28.03.2013.

Na základe uvedeného súd konštatuje, že v prejednávanej veci žalobca žalobou uplatnenú pohľadávku nenadobudol z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na jej platné postúpenie a nie je teda na jej uplatňovanie v súdnom konaní aktívne vecne legítimovaný.

Na základe uvedeného musel súd žalobu bez ďalšieho zamietnuť.“

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151ods. 1 O.s.p..

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že svoju aktívnu vecnú legítimáciu preukázal predložením listinného dôkazu, a to oznámením o postúpení pohľadávky spolu s doručenkou. Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legítimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Účelom ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva. § 92 ods. 8 zákona o bankách nestanovuje zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky bankou, nedodržanie ktorých by spôsobovalo neplatnosť postúpenia. Na podporu svojich tvrdení o účele prelomenia bankového tajomstva v prípade postúpenia bankovej pohľadávky na subjekt bez bankového povolenia poukázal na uznesenie Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29Odo/1613/2005 zo dňa 29.04.2008 a rozsudok súdneho dvora EÚ z 22.11.2012 vo veci C 119/12. Samotné splnenie notifikačnej povinnosti jeho právneho predchodcu vyvolalo vo vzťahu k žalovanému účinky platného postúpenia žalovanej pohľadávky. Ak mal súd prvého stupňa pochybnosti o aktívnej legítimácii žalobcu, nič mu nebránilo vyzvať právneho predchodcu žalobcu na predloženie výzvy na úhradu dlhu adresovanej žalovanému pred postúpením pohľadávky. Súdu prvého stupňa musí byť z úradnej činnosti známe, že právny predchodca žalobcu vykonával mimosúdne aktivity smerujúce k uspokojeniu svojej pohľadávky, čo žalovaný v konečnom dôsledku nerozporoval. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách zakladá povinnosť banke pred postúpením pohľadávky písomne vyzvať klienta na zaplatenie záväzku, so zaplatením ktorého je v omeškaní. Postupníkovi pohľadávky z uvedeného ustanovenia žiadna povinnosť neplynie, a preto nebol dôvod v súdnom konaní preukazovať jej splnenie. Vo vzťahu k výroku o trovách vedľajšieho účastníka uviedol, že trovy vynaložené vedľajším účastníkom nie je možné považovať za účelné. Združenie musí byť spôsobilé poskytovať kvalifikovanú ochranu a pomoc spotrebiteľovi bez toho, aby muselo byť zastúpené advokátom. Súd prvého stupňa bol povinný z úradnej povinnosti prihliadnúť na oslabenie práva žalobcu. Vedľajší účastník svojím konaním nijako neprispel k meritórnemu rozhodnutiu. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalované sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zámer zákonodarcu umožniť postúpiť len pohľadávku, ktorej splatnosť už nastala je obsiahnutý v dôvodovej správe k zákonu o bankách. Ukončením úverového vzťahu formou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti sa všetky splátky, ktorých

splatnosť ešte nenastala, práve týmto úkonom stávajú splatnými a až v tomto momente môže banka platne postúpiť celú svoju pohľadávku na subjekt, ktorý bankou nie je. Odporuje zákonu, ak banka ktorá poskytla úver, tento postúpi na subjekt, ktorý nie je bankou ani poskytovateľom úverov napriek tomu, že ešte nenastala splatnosť celej pohľadávky. Subjekt, ktorý nesmie poskytovať úvery ich predsa nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou legitimáciou, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná. Žalobca, na ktorom spočíva dôkazné bremeno nepreukázal, že postúpeniu pohľadávky predchádzala písomná výzva dlžníka. Trovy právneho zastúpenia vynaložené vedľajším účastníkom nemožno považovať za neúčelné. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v

Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013).

Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie pohľadávky banky (výzva banky na splnenie dlhu, omeškanie žalovaných dlhšie ako 90 dní) nebolo preukázané. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, preto odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní. Keďže žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu, žalobu bolo potrebné zamietnuť.

Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť v predmetnom konaní spočíva na žalobcovi. Súdu neprináleží zaobštarávať si z vlastnej iniciatívy dôkazy preukazujúce dôvodnosť žaloby. Zároveň nie je zrejmé, prečo by mal výzvu predkladať súdu právny predchodca žalobcu, ak z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva povinnosť banky pri postúpení pohľadávky odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka, čo znamená, že ak banka klientov vyzývala na splnenie splatného dlhu, dôkazné prostriedky súvisiace s touto skutočnosťou (výzva, doručka a pod.) by sa mali nachádzať v dispozičnej sfére žalobcu.

Vo vzťahu k výroku rozsudku o priznaní náhrady trov vedľajšiemu účastníkovi odvolací súd uvádza:

Účastník konania, ktorý v spore uspel (§ 142 ods. 1 O.s.p.) alebo zastavenie konania nezavinil (§146 ods. 2 O.s.p.), má v zásade nárok na náhradu trov tohto konania. Tento postup môže súd prelomiť a nepriznať náhradu trov konania, ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 150 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade žalobca úspešný nebol, preto mu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. vznikla povinnosť nahradiť trovy konania protistrane.

Procesná aktivita vedľajšieho účastníka evidentne súvisí s ochranou spotrebiteľa, ktorej sa priznáva význam pri zvyšovaní kvality života spotrebiteľov (porov. rozsudok súdneho dvora Mostaza Claro C-168/05, bod 37, cit.: Okrem toho, smernica, ktorá smeruje k posilneniu ochrany spotrebiteľa, predstavuje podľa článku 3 ods. 1 písm. t) ES opatrenie nevyhnutné na splnenie poslania zvereného Spoločenstvu a, najmä, na zvýšenie životnej úrovne a kvality života v celom Spoločenstve (pozri analogicky v súvislosti s článkom 81 ES rozsudok Eco Swiss, už citovaný, bod 36).

Takýmto prostriedkom ochrany môže byť aj inštitút náhrady trov konania, v rámci ktorého nemožno poprieť aj jeho sankčnú povahu (pre porovnanie uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 9. 2011 sp. zn. 7 MCdo 4/2010, cit. „Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania....., tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2011 sp. zn. II. ÚS 281/2011).

Dôležitá je pri trovách konania aj ich náhradová funkcia (porov. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.12.2004, sp. zn. II. ÚS 31/04, cit. „Pri tomto výklade treba venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania. Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 Dodatkového protokolu.).

Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 a nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach pritom nevylučuje, aby účastník odborne spôsobilý uplatňovať svoje záujmy v konaní pred súdom sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. U právnických osôb zameraných na kolektívnu ochranu práv môže ísť o rôzne záujmové zameranie a dokonca špecializáciu (napr. bytové spotrebiteľské veci, finančný trh a iné). Služba advokáta je pochopiteľná a logická, pretože úspech v súdnom konaní je determinovaný nielen tým, kto a aké právo má (hmotnoprávny aspekt), ale aj schopnosťou toto právo uplatniť (procesnoprávny aspekt). Náklady s tým spojené sú v zásade účelné.

Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom. Nemožno súhlasiť s názorom, že občianske združenie, ktoré bolo založené na ochranu práv spotrebiteľa, musí vo svojej podstate samo o sebe zabezpečovať aj právne služby a ochranu práv spotrebiteľa po právnej stránke. Zabezpečenie právneho zástupcu z radov advokátov je plne v súlade s plnením účelu a poslania tohto občianskeho združenia, pretože najmä v súčasnosti, pri komplikovanej právnej úprave a často meniacej sa legislatíve, pri potrebe naštudovania a zvládnutia noriem Európskej únie je nepochybné, že zastupovanie kvalifikovaným právnym zástupcom z radov advokátov je nutné a žiaduce, pričom nijakým spôsobom sa takto nespochybňuje podstata a poslanie občianskeho združenia. Práve naopak, ide o prejav zodpovedného a kvalifikovaného prístupu pri ochrane práv spotrebiteľa. V tejto súvislosti je potrebné poukázať tiež na to, že samotný žalobca je v konaní zastúpený advokátskou organizáciou.

Podľa čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie 1. Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov.

Niet dôvodu u právnických osôb zameraných na ochranu práv spotrebiteľov vylučovať ich z právnej ochrany, ktorej súčasťou je aj náhrada ich nákladov v občianskom súdnom konaní. Súdna moc v podstate ani nemá možnosť ako podporiť združenia na účely čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ako tým, že sa združeniam prizná náhrada ich nákladov.

Ochrana práv spotrebiteľa v tomto konaní zo strany vedľajšieho účastníka bola účinná, nakoľko po vstupe do konania sa vedľajší účastník vo veci vyjadril, namietal premlčanie nároku žalobcu a nedostatok aktívnej legitímácie, čo boli úkony nepochybne na prospech spotrebiteľov, teda žalovaných v tomto konaní.

Činnosť vedľajšieho účastníka bola účelná, pretože viedla k sledovanému cieľu za použitia primeraných prostriedkov. Pokiaľ činnosť vedľajšieho účastníka viedla k sledovanému cieľu, nie je možné hodnotiť ju ako neúčelnú, a to aj za takého stavu, že súd z úradnej moci je povinný prihliadať na premlčanie nároku dodávateľa, resp. na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok.

Za tohto stavu odvolací súd rozsudok ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p..

Žalobca v odvolacom konaní úspešný nebol a úspešné žalované si trovy odvolacieho konania neuplatnili, žiadne trovy odvolacieho konania im zo spisu nevyplývajú, preto odvolací súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu v konaní na podporu žalovaných, ktoré boli v odvolacom konaní úspešné priznal účelne vynaložené trovy odvolacieho konania vo výške 294,88 eur, pozostávajúce z odmeny právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za vyjadrenie k odvolaniu proti rozsudku (§ 13a ods. 2 písm. g) vyhl. č. 655/2004 Z. z.) v sume 237,34 eur, z režijného paušálu za rok 2015 (§ 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z.) vo výške 8,39 eur, zvýšené o 20 % DPH - 49,15 eur (§18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.